

Tošenovský, Ludvík

[Fleckenstein, Joachim O. Naturwissenschaft und Politik: von Galilei bis Einstein]

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. B, Řada filozofická.
1970, vol. 19, iss. B17, pp. 183-

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/106932>

Access Date: 27. 12. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

nelze jednoznačně vykládat jako myslitele, který zpřetrhal všechna pouta s tradiční filosofií, a že po srovnání s touto tradicí se jeví jako myslitel, který etabloval pozitivistický funkcionalismus, jehož charakteristickým znakem je absence dialektické reflexe člověka zaměřené na něho samého.

Ludvík Tošenovský

Joachim O. Fleckenstein: Naturwissenschaft und Politik (Von Galilei bis Einstein); Verlag Georg D. W. Callwey, München 1965, 256 stran.

Autor knihy je ředitelem Ústavu dějin exaktních přírodních věd a techniky na Vysoké škole technické v Mnichově. V úvodu autor mimo jiné zdůrazňuje, že nechce použít statistické, ani historickomaterialistické metody, které jsou jinak vždy správné, a to proto ne, že s jejich pomocí by prý mohl objevit pouze kostru dějin (rozuměj: dějin vzájemného vztahu mezi přírodními vědami a politikou). Je to pochopitelné, protože historickomaterialistickou metodu charakterizuje jen jako postup, při němž se vychází z přírodovědných faktů a zkoumá vliv velkých objevů jako parního stroje, elektřiny a dnes atomu na vývoj lidské společnosti (str. 11).

Protože v knize není obsah, považují za prospěšné uvést doslovně názvy jednotlivých kapitol: 1. Die Renaissance als Basis der Neuzeit, 2. Die Gründung der exakten Wissenschaften im Zeitalter der Gegenreformation des Barock, 3. Das Zeitalter der Aufklärung und der Akademien der absoluten Monarchien, 4. Das Zeitalter des Bonapartismus und des romantischen Historismus, 5. Positivismus und Sozialismus als Grundlage des liberalen Fortschrittsglaubens und des wissenschaftlichen Sozialismus, 6. Der Zusammenbruch des klassischen Wissenschaftsideals im Zeitalter Einsteins.

Ve stručném doslovu autor mimo jiné zjišťuje, že kniha je spíše než objektivní a univerzální historii problému (vztahu mezi přírodními vědami a politikou) „eine sukzessive Folge von Schlaglichtern auf die Geschichte der Naturwissenschaften, der letzten 500 Jahre“. Autor nechtěl použít žádné objektivní metody, a proto, jak sám přiznává, je kniha „sowohl speziell als auch subjektiv geschrieben“ (str. 229). Autor sice umísťuje různé vědce do politické situace jejich doby, především pak Leonarda da Vinciho jako univerzálního člověka a technokratického vizionáře, Galileiho jako zakladatele moderní dynamiky i Newtona jako jejího dovršitele, Descartesa jako otce novodobého myšlení, Leibnize jako posledního metafyzika scholastiky, encyklopedisty jako první technokratické progresisty, Comtea, Einsteina aj. Vypočítává však pouze některá fakta z dějin vědy a příslušná fakta o střetech, interakcích a kontaktech vědců s držiteli moci; ani v náznamech se bohužel nepokouší o žádná zevšeobecnění, která by byla alespoň srovnatelná s hlubokými generalizacemi B. Dunhama o vztazích mezi mysliteli a lidmi, kteří disponují finančními prostředky. (Srovnej Barrows Dunham, *Thinkers and Treasurers*, New York 1955.)

A tak nutno s politováním konstatovat, že kromě souhrnu zajímavých a poutavých historických faktů nepřináší kniha, hlavně pro filosofa, mnoho nového a podnětného.

Ludvík Tošenovský

D. P. Dryer: Kant's Solution for Verification in Metaphysics; George Allen & Unwin Ltd., London 1966, 530 stran.

Prolegomena byla a jsou Kantovým pokusem vysvětlit podstatu Kritiky čistého rozumu Kantovým současníkům. Dryerova kniha (daleko obsáhlejší) je pokusem přiblížit dnešním, v podstatě empiricky orientovaným anglosaským adeptům filosofie některé závažné Kantovy myšlenky.

Kniha je rozdělena do jedenácti kapitol. V prvé se obírá často protikladnými interpretacemi základního smyslu Kritiky, tj. názorem, že hlavním úkolem kritiky je vybudovat obecnou teorii poznání, názorně demonstrovat situaci filosofie, dokázat nemožnost metafyziky, vytvořit „metafyziku zkušnosti“ a ospravedlnit potřebu metafyzického věření (beliefs). V další kapitole nejdříve odpovídá na otázku, proč jsou metafyzické soudy empiricky neverifikovatelné, obírá se jedním způsobem ověřování soudů, které nejsou empiricky verifikovatelné, píše o analytických soudech a logických pravdách, odpovídá na otázku, proč metafyzické soudy nemohou být verifikovány stejným způsobem jako soudy analytické, zamýšlí se nad rozdílem mezi distinkcí syntetického a analytického a mezi distinkcí empirického a apriorního. a ob-